

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2401/2558

บริษัทแอปพลายด์ ไซแอนทิฟิก อินสตรูमेंท์ส จำกัด โจทก์ ธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) ผู้ร้อง บริษัท
กระดาศศรีสยาม จำกัด (มหาชน) จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 144, ป.พ.พ. มาตรา 147, ป.วิ.พ. มาตรา 290

ย่อ / หลักกฎหมาย

สายไฟฟ้ามิใช่ส่วนซึ่งโดยสภาพแห่งทรัพย์สินหรือโดยจารีตประเพณีแห่งท้องถิ่นเป็นสาระสำคัญใน
ความเป็นอยู่ของอาคารโรงงานอันเป็นสิ่งปลูกสร้างบนที่ดิน ซึ่งจำเลยจำนองแก่ผู้ร้องและที่ผู้ร้อง
ยึดไว้ในคดีที่ผู้ร้องเป็นเจ้าของนั้นตามคำพิพากษาของจำเลย ก่อนที่โจทก์ได้นำเจ้าพนักงานบังคับคดี
ไปยึดในคดีนี้ ทั้งไม่อาจแยกจากกันได้นอกจากจะทำลาย ทำให้บุบสลาย หรือทำให้ทรัพย์สินนั้น
เปลี่ยนแปลงรูปทรงหรือสภาพไป สายไฟฟ้าพิพาทจึงไม่เป็นส่วนควบของโรงงานของจำเลยตาม
ป.พ.พ. มาตรา 144 ทั้งมิใช่เป็นของใช้ประจำอยู่กับโรงงานดังกล่าวที่เป็นทรัพย์สินประธานเป็นอาจ
เพื่อประโยชน์แก่การจัดดูแล ใช้สอย หรือรักษาทรัพย์สินที่เป็นประธาน จึงไม่ต้องด้วยลักษณะเป็น
อุปกรณ์ของโรงงานนั้นตาม ป.พ.พ. มาตรา 147 วรรคหนึ่ง การที่โจทก์ซึ่งเป็นเจ้าหนี้ตาม
คำพิพากษานำยึดสายไฟฟ้าพิพาทในคดีนี้ จึงไม่เป็นการยึดซ้ำอันจะต้องห้ามตาม ป.วิ.พ. มาตรา
290 ถังน้ำพิพาทเป็นชุดเตรียมสารเคมีซึ่งเป็นอุปกรณ์ส่วนหนึ่งของเครื่องจักรที่จำเลยจำนองแก่ผู้
ร้อง การที่เจ้าพนักงานบังคับคดียึดอย่างไม่มีภาระจำนองนั้น จำนองเป็นทรัพย์สินซึ่งตกติดไปกับ
ตัวทรัพย์สิน การที่เจ้าพนักงานบังคับคดีดำเนินการยึดโดยไม่มีภาระจำนองตามคำขอของโจทก์ซึ่งเป็น
เจ้าหนี้ตามคำพิพากษา ก็ไม่มีผลทำให้สิทธิจำนองของผู้ร้องมีอยู่เสื่อมเสียไป สิทธิจำนองของผู้ร้องมี
อยู่อย่างใดก็คงมีอยู่อย่างนั้น แม้โจทก์จะมีได้แจ้งให้เจ้าพนักงานบังคับคดีทราบซึ่งการจำนองที่มีอยู่
ในทรัพย์สินนั้นก็ไม่ได้ทำให้การยึดเสียไป และชอบที่ผู้ร้องจะใช้สิทธิขอรับชำระหนี้จำนองจาก
ทรัพย์สินซึ่งจำนอง จะยื่นคำร้องขอให้เพิกถอนการยึดโดยอ้างเหตุว่าการยึดไม่ชอบตามคำร้องของ
ผู้ร้องไม่ได้

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากศาลชั้นต้นพิพากษาตามสัญญาประนีประนอมยอมความโดยจำเลยตกลง
ชำระเงิน 1,839,586.80 บาท แก่โจทก์ โดยผ่อนชำระ หากผิดนัดงดงวดใดงวดหนึ่งให้ถือว่าผิดนัด
ทั้งหมด ยอมให้โจทก์บังคับคดีได้ทันทีของจำนวนหนี้ตามสัญญาประนีประนอมยอมความ จำเลย
ไม่ชำระ โจทก์ขอให้บังคับคดีและนำเจ้าพนักงานบังคับคดียึดสายไฟฟ้า น้ำหนักรวม 4,806
กิโลกรัม ราคา 400,000 บาท และถังน้ำสูงประมาณ 9 เมตร จำนวน 8 ใบ ราคา 800,000 บาท
รวมราคา 1,200,000 บาท ที่สถานประกอบกิจการของจำเลยเลขที่ 9/1 หมู่ที่ 2 ตำบลท่าตลาด
อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม เมื่อวันที่ 12 พฤษภาคม 2554 วันที่ 5 มิถุนายน 2555 ผู้ร้อง
ยื่นคำร้องขอให้เพิกถอนการยึดทรัพย์สินดังกล่าว โจทก์ยื่นคำคัดค้านขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นมี
คำสั่งยกคำร้อง ค่าฤชาธรรมเนียมเป็นพับ ผู้ร้องอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษายืน
ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ ผู้ร้องฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า เห็นสมควรวินิจฉัยฎีกาของผู้
ร้องประการหลังที่ว่า โจทก์นำยึดสายไฟฟ้าและถังน้ำพิพาทคดีนี้ชอบหรือไม่ ในข้อนี้ได้ความจาก
นายพิชิต ทนายความผู้ร้องเบิกความว่า พยานตรวจสอบสำนวนพบว่าสายไฟฟ้าพิพาทที่โจทก์นำ

ยึดเป็นสายไฟฟ้าที่เชื่อมต่อกับตู้ควบคุมไฟฟ้าเพื่อส่งกระแสไฟฟ้าไปที่เครื่องจักรผลิตกระดาษที่ตั้งอยู่ภายในโรงงานของจำเลย ตรงกับคำเบิกความของนางสาวกรทอง กรรมการผู้จัดการจำเลยที่เบิกความในคดีที่จำเลยยื่นคำร้องขอให้ถอนการยึดสายไฟฟ้าพิพาท ดังนั้น สายไฟฟ้าพิพาทจึงมิใช่ส่วนซึ่งโดยสภาพแห่งทรัพย์สินหรือโดยจารีตประเพณีแห่งท้องถิ่นเป็นสาระสำคัญในความเป็นอยู่ของอาคารโรงงานอันเป็นสิ่งปลูกสร้างบนที่ดินซึ่งจำเลยจำนองแก่ผู้ร้องและที่ผู้ร้องยึดไว้ในคดีที่ผู้ร้องเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาของจำเลยในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ ผบ.1093/2553 ของศาลชั้นต้นเมื่อวันที่ 28 เมษายน 2554 ก่อนที่โจทก์ได้นำเจ้าพนักงานบังคับคดีไปยึดในคดีนี้เมื่อวันที่ 12 พฤษภาคม 2554 ทั้งไม่อาจแยกจากกันได้นอกจากจะทำลาย ทำให้บุบสลาย หรือทำให้ทรัพย์สินนั้นเปลี่ยนแปลงรูปทรงหรือสภาพไป สายไฟฟ้าพิพาทจึงไม่เป็นส่วนควบของโรงงานของจำเลยตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 144 ทั้งมิใช่เป็นของใช้ประจำอยู่กับโรงงานดังกล่าวที่เป็นทรัพย์สินประธานเป็นอาณินเพื่อประโยชน์แก่การจัดดูแล ใช้สอย หรือรักษาทรัพย์สินที่เป็นประธานจึงไม่ต้องด้วยลักษณะเป็นอุปกรณ์ของโรงงานนั้นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 147 วรรคหนึ่ง การที่โจทก์ซึ่งเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษานำยึดสายไฟฟ้าพิพาทในคดีนี้ จึงไม่เป็นการยึดซ้ำอันจะต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 290 สำหรับถึงน้ำพิพาทจำนวน 8 ใบนั้น ผู้ร้องนำสืบว่า ถึงน้ำพิพาทเป็นชุดเตรียมสารเคมีซึ่งเป็นอุปกรณ์ส่วนหนึ่งของเครื่องจักรที่จำเลยจำนองแก่ผู้ร้อง การที่เจ้าพนักงานบังคับคดียึดโดยไม่มีการะจำนอง จึงเป็นการบังคับคดีที่ฝ่าฝืนต่อกฎหมายนั้น เห็นว่า จำนองเป็นทรัพย์สินซึ่งตกติดไปกับตัวทรัพย์สิน การที่เจ้าพนักงานบังคับคดีดำเนินการยึดโดยไม่มีภาระจำนองตามคำขอของโจทก์ซึ่งเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษา ก็ไม่มีผลทำให้สิทธิจำนองของผู้ร้องมีอยู่เสื่อมเสียไป สิทธิจำนองของผู้ร้องมีอยู่อย่างใดก็คงมีอยู่อย่างนั้น แม้โจทก์จะมีได้แจ้งให้เจ้าพนักงานบังคับคดีทราบซึ่งการจำนองที่มีอยู่ในทรัพย์สินนั้นก็ไม่ได้ทำให้การยึดเสียไป และชอบที่ผู้ร้องจะใช้สิทธิขอรับชำระหนี้จำนองจากทรัพย์สินซึ่งจำนอง จะยื่นคำร้องขอให้เพิกถอนการยึดโดยอ้างเหตุว่าการยึดไม่ชอบตามคำร้องของผู้ร้องไม่ได้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยในผล เมื่อวินิจฉัยดังนี้แล้วคดีไม่จำต้องวินิจฉัยฎีกาของผู้ร้องประการแรกที่ว่า ผู้ร้องยื่นคำร้องช้ากว่า 15 วัน หรือไม่ เพราะไม่ทำให้ผลของคดีเปลี่ยนแปลง ฎีกาของผู้ร้องฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

จิรนิติ หะวานนท์ · พรเทพ อัมพรกลิ่นแก้ว · พิศิษฐ์ สุดลาภา

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2401/2558>